מר צב מספר על רעמים וברקים

מתוך "סיפורי העץ החלול"
מאת א.נ.פיין (1861 – 1937)
ציורים ג'.מ.קונדה

יום אחד הוזמנו מר צב ומר ג'ק ארנב לארוחת ערב אצל תושבי העץ החלול, האדונים עורב, אופוסום ודביבון.
היה זה זמן הבשלה של תותי בר. ותותי בר צומחים ביערות העמוקים יותר מאשר פרווה על גבו של חתול. מר עורב, שהוא טבח מעולה, הכין עוגה נהדרת ואפילו הטריח את עצמו למזווה של מר אדם, כשזה לא היה בבית, ושאל שם כלי של שמנת מתוקה.
מובן שהם אכלו תחילה עוף צלוי, ואחר כך, כשגמרו גם את העוגה, הם הדליקו את מקטרותיהם, התיישבו בנחת והתחילו לשוחח.
מר אופוסום, שאוהב אוכל טוב יותר מכל אחד אחר, יכול היה בקושי לפתוח את עיניו, ואמר

שהוא מצטער שאינו יכול לחרוז, כפי שעושה מר ארנב, כי הוא כה מלא נחת עכשיו, שאילו יכול היה לחרוז, הייתה שירה נשפכת כמו מים מפיו.
ואז מר ארנב היה צריך להציג את אומנותו בחריזה וכולם השתוממו איך הוא יכול לדקלם חרוזים בקלות כזו, בלי לדעת כמובן, שהוא לילה קודם עמל קשה על הכנת החרוזים האלה, ורק חיכה שתהיה לו הזדמנות להציג אותם.
והוא מיד הדגים להם שוב "פרחים - צמחים; פלג - שלג", ואחר כך אמר שהגיע הזמן שגם מישהו אחר ידגים את כישוריו, אולי מר צב.
מר צב רצה לשנות את הנושא וניגש לחלון. הוא הציץ החוצה ואמר שעכשיו כל כך חמים שלא יתפלא אם במשך הלילה תגיע סערת גשמים. הוא אף אמר שנראה לו כי ברקים מופיעים במרחק, ואף נדמה לו כי שמע גם רעמים.
זה הביא את החבורה לשיחה על רעמים וברקים ומה הם בעצם. אך אף אחד לא ידע זאת, פרט למר צב בעצמו.
"ואני חשבתי שכולם יודעים" אמר מר צב, והתחיל לספר שאת הסיפור שמע עוד כשהיה קטן לגמרי, לא גדול מכפתור של מעיל, כפי שהגדיר. ואז כמובן כולם ביקשו שיספר, כי הרי ממילא זה התור שלו.
מר צב לא התנגד, להפך, הוא שמח שיכול להיות במרכז תשומת הלב של החבורה, כמו מר ג'ק ארנב קודם. ולכן מילא שוב את מקטרתו, הדליק אותה והתחיל לספר.
"אתם יודעים בוודאי שבמשפחה שלי מגיעים לגיל גבוה ביותר. אני אהיה רק בן שלוש מאות ושש-עשרה באביב הבא, אבל הדוד שלי טום-הצב, שחי ליד פרשת הדרכים עבר כבר את גיל תשע מאות והוא עדיין לא הגיע לגילם של אבא-צב-סער ואישתו, שחיים בגבעות המזרח הגדולות והם שעושים את הרעמים והברקים."
כאן מר צב עצר לרגע, כדי להדליק מחדש את מקטרתו שכבתה בינתיים, והאחרים הביטו עליו בלי לומר מילה. הם ידעו שהוא זקן

מאוד, אך לא חשבו על כך קודם, ועל אבא-צב-סער ואמא-צב-סער לא שמעו מעולם. אבל מר צב רק הדליק את המקטרת והמשיך:
"למען האמת עוד מעולם לא שמעתי על מישהו ממשפחתי שמת מזקנה, ואני לא אתפלא אם יתברר שגם הצב הגדול הזקן עצמו היה עוד חי אילו לא נחנק מרכיכה שניסה לבלוע יחד עם הקונכייה שלו, לפני שבעת אלפים ועשרים וחמש שנים.
אינני יודע בכמה דורות מרוחק ממני אבא-צב-סער ולא בכמה דורות אבא-צב-סער מרוחק מהצב הגדול הזקן עצמו, בכל אופן אבא-צב-סער ירש את שריונו ובמאמץ רב סחב אותו הביתה, ושם על ארבע לבנים בחצר, כדי שילדי אבא-צב-סער יוכלו לשחק תחתיו.
לאבא-צב-סער הייתה משפחה גדולה בזמן הזה והילדים היו פרועים למדי. הם נהגו לצאת ליער ולא חזרו בזמן. כל לילה אמא-צב-סער עמדה בדלת וקראה ושוב קראה, ולא הלכה לישון אם לא חזרו, במיוחד עם השמיים היו מלאי עננים ועלול היה לרדת גשם. היא ידעה שאם יחזרו הביתה מצוננים, יכאבו להם הגרונות והטיפול בהם ייקח זמן ויגרום להוצאות.
שלושה מהם, סלופ, ספלש ופגלי היו גרועים מכל היתר, ואם הגשם לא ירד הם שיחקו תמיד בשלוליות ובוץ וחזרו הביתה ברגליים

מבוצצות ורטובות.
בסוף, יום אחד כאשר אמא-צב-סער קראה עד שנעשתה צרודה והקטנים לא שמעו בכלל, היא לא יכלה לסבול יותר ודרשה מאבא-צב-סער שימצא דרך כלשהי לקרוא לילדים כשהיא רוצה אותם בבית, במיוחד כשגשם עלול לרדת, כמו עכשיו.
אזי אבא-צב-סער יצא לחצר הקדמית, התיישב שם וחשב, וחשב.
הוא כמעט והתייאש, כשבמקרה הביט על שריונו של הצב הגדול הזקן. ואז קם מהר ונתן לשריון מכה במקל שלו, וכשזה הוציא קול והד חזק הוא צחק כי ידע כבר איך לקרוא לילדים כשזקוקים להם.
הוא לא אמר מילה לאמא-צב-סער אלא ניגש מיד לעבודה, חפר שני בורות ושם בהם שני עמודים עם קורה עבה הקושרת למעלה ביניהם. ואז המשיך וקדח חור בקצה אחד של שריונו של הצב הגדול הזקן, שם בו שרשרת ומשך אותה כך שהשריון תלוי היה בין שני העמודים, בלי לגעת באדמה. זה היה דומה

לגונג ארוחת הצהריים של מר אדם, אלא מאה פעם יותר גדול ואלף פעם עם קול יותר רם. ואז אבא-צב-סער יצא ליער ושם חתך לו אלה עבה כדי להכות בה, וצחק לעצמו כשחשב איך תיבהל אמא-צב-סער כשתשמע

זאת בפעם הראשונה.
אבל בזמן שאבא-צב-סער עבד, אמא-צב-סער חשבה גם בעצמה. היא בדיוק הכינה את ארוחת הערב והוסיפה עצים לאש ואז עלתה לה מחשבה שאם תעשה לפיד די גדול ובהיר מאוד, ותנענע אותו בדלת הבית, הילדים יוכלו לראות אותו, במיוחד בלילה או כשהעננים מחשיכים את השמיים לקראת גשם.
היא ניגשה מיד לעבודה, לקחה מקל גדול כמה שרק יכלה, עטפה את הקצה בסמרטוטים וטבלה בשמן ושומן, כדי שיבער חזק. היא צחקה לעצמה כשחשבה איך אבא-צב-סער יקפוץ כשהיא תניף אותו בדלת. ואיך הילדים ירוצו כשיראו את ההבזק.
אבל אז ראתה שמחשיך יותר ויותר והגשם ירד עוד מעט, ולכן הדליקה את הלפיד והתחילה לנפנף בו. ובדיוק באותו הרגע אבא-צב-סער הכה בשריון של הצב הגדול הזקן עם אלה עבה, ועוד אף פעם לא היו הבזק ורעם כאלה בעולם.
אמא-צב-סער נפלה אחורה מההפתעה והציתה בלפיד את הבית ואבא-צב-סער נבהל כל כך שתחילה לא יכול היה לעזור לה לכבות את הדליקה. ואז גם הילדים רצו מהיער בצעקות איומות, מבוהלים כמעט עד מוות מהרעש והאור. קמה שם מהומה גדולה ולקח

זמן עד שהצליחו לכבות את האש, ואת כל זה שמעו אנשים בכל הסביבה, אפילו עד לביתו של מר אדם.
וכשנודע לכולם מאין כל זה בא ומי התחיל בכך, קראו לזה 'סערה'. ולכן גשם ורוח ורעם וברק וגם כל סוגי מהומות אחרות קוראים היום 'סערה', על שמם של אבא ואמא-צב-סער. וזה" אמר מר צב כשהדליק שוב את המקטרת שלו "זה היה הרעם והברק הראשונים, ומאז כשראו זאת אנשים, אמרו תמיד 'עוד מעט תהיה שוב סערה'! כי אבא ואמא-צב-סער המשיכו להשתמש בלפיד הגדול ובשריונו של הצב הגדול הזקן, כדי לקרוא לילדים הביתה לפני הגשם, והילדים תמיד רצו חזרה כל פעם, פרט לסלופ, ספלש ופגלי, שאהבו את הבוץ ומים מלוכלכים יותר מכל דבר אחר. הם אהבו את הבוץ כל כך שיום אחד אבא-צב-סער אמר להם שהם יכולים ללכת ולחיות בבוץ, ומצדו שיקראו 'צבי-בוץ'. וכך גם קרה. ומאז הם וכל המשפחות שלהם חיים בבוץ ונקראים

'צבי-בוץ' עד היום. הם כבר לא חזרו הביתה, אך כשהם שומעים את אבא-צב-סער מכה בשריון הגדול הם מפסיקים את כל מה שהם עושים ומקשיבים. ומאז אומרים אנשים 'צב-בוץ לא יזוז עד שלא ישמע רעם'."

"ולמה הרעם תמיד חזק יותר והברק בהיר יותר ממש לפני הגשם?" שאל ג'ק ארנב.

"תראה" אמר מר צב "הנכדים ובני הנכדים של אבא ואמא-צב-סער מפוזרים עכשיו בכל מקום, ומאחר שהזקנים עושים את הברק והרעם בשבילם, משתדלים שיהיו מה שיותר חזקים, כדי לשמור עליהם לפני הגשם."

"זה חזק מספיק" אמר מר דביבון בקול חמור.

"וגם בהיר מספיק" הוסיף מר עורב תוך מצמוץ עיניו.

"ומדוע לפעמים זה מדליק אש?" שאל מר אופוסום המנומנם.

"זה כאשר אמא-צב-סער מניפה את הלפיד חזק מדי והגחלים מתעופפים סביב" אמר מר צב וניגש שוב לחלון.

ואז העורב והדביבון והאופוסום וג'ק ארנב

קמו גם הם, ניגשו לחלון והסתכלו ביחד.
היער היה חשוך ומר צב הצביע לכוון גבעות המזרח הגדולות.
"תראו תכף" אמר בשקט "אמא-סער מתחילה להניף את הלפיד שלה ותשמעו גם את אבא-סער מכה על השריון של הצב הזקן הגדול.
חמשת הידידים עמדו בשקט ותוך זמן קצר שמעו את הרעם המרוחק.
"הגיע זמן לחזור הביתה" אמר מר ג'ק ארנב ואחז בכובעו ובמקלו.
גם מר צב לקח את הכובע והמקל שלו והם ירדו למטה במדרגות, כשמר דביבון מאיר להם בנר ומר עורב ומר אופוסום מביטים אחריהם.
"לילה טוב לכולכם" אמר מר צב.
"רק תמשכו את חבל המנעול מבחוץ" קרא מר עורב "אז לא אצטרך שוב לרדת."
"בסדר! לילה טוב!" קרא ג'ק ארנב.
"לילה טוב! לילה טוב! בואו שוב לבקר!" קראו העורב, הדביבון והאופוסום.